

[Ludvig Christensen.]

yde saadan Hjælp uden særlig Bidragsydelse til Sygekassemedlemmer.

Det er maaske dog værd at erindre om ogsaa under denne Debat, at i de Aar, der er gaaet siden 1907—08, da der første Gang blev vedtaget en Arbejdsløshedslov her i Landet, har danske Arbejdere selv betalt 176 Mill. Kr. i Forsikringsbidrag imod Arbejdsløsheden. Hvilken anden Befolkningsklasse i vort Land har i samme Tidsrum selv betalt saa mægtige Bidrag? Det offentlige har ydet 118 Mill. Kr., det vil sige, at Arbejderne selv har ydet langt den væsentligste Part af det, der er udbetalt i Understøttelser. Og det bedste Bevis paa, hvor stærkt det tynger paa hver enkelt Arbejder, har vi deri, at medens i 1907—08 det aarlige Medlemsbidrag pr. forsikret var 8 Kr. 50 Ø. — den Gang omfattede Arbejdsløshedsforsikringen i alt væsentligt kun de bedst lønnede faglærte Arbejdere —, var det i Regnskabsaaret 1929—30, i hvilket Bidragene endda var sat noget ned fra det foregaaende Aar, gennemsnitlig pr. Medlem 67 Kr. 22 Ø., og her maa man erindre, at nu er alle efterhaanden kommet med; ogsaa Husassistenter, Landarbejdere og de lavest lønnede Arbejdsmænd staar som Medlemmer af Arbejdsløshedsforsikringen. Desuagtet har der været en Stigning i det aarlige Bidrag fra 8 Kr. 50 Ø. til 67 Kr. 22 Ø. Saa synes jeg ikke, man har Ret til at hævde, at den Lovgivning, der her er foreslaaet gennemført, er helt uden forsikringsmæssigt Grundlag.

Jeg skal med disse Ord anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse i det høje Ting.

Ellinger: Det er uden Glæde, end-sige Begejstring, at jeg anbefaler de foreliggende Lovforslag til Vedtagelse, men den verdensøkonomiske Situation og de dermed i Forbindelse staaende Vanskeligheder for vort største eksporterende Erhverv — Vanskeligheder, som har givet Anledning til Fremsettelsen af Kriseforslagene — indeholder heller ingen Momenter af Glæde.

Forholdene var allerede foruroligende i Foraaret, og da de blev vanskeligere og vanskeligere, henstillede vort Parti, at Rigsdagen blev tidligere indkaldt, ikke i den Tro, at Rigsdagsbeslutninger kan fremkalde afgørende Vendinger i Erhvervslivet, men for at Folkets Repræsentanter kunde søge at finde Midler til Lindring. Lang Tid stod vi ganske alene med dette Krav, sent fik vi Følge af andre; først, da der indtraadte Forhold saa mægtige, at man ikke

kunde sidde Kravet overhørig, blev det fulgt, dog blev det kun til en Indkaldelse 14 Dage tidligere end normalt. Tre Sæt Kriseforslag er fremsat, men det Samarbejde imellem de tre store Partiers ledende Mænd, som maa til, naar i ekstraordinære Situationer ekstraordinært Arbejde skal udføres, udeblev, de havde ikke det Storsyn at søge paa uhildet Basis at tale sig til Rette. Naar det nu ikke var muligt at komme frem paa den Maade, saa var det for vort Partis Vedkommende ganske naturligt, at der fandt en Samvirken Sted mellem de Konservative og Venstre, ikke for at skabe den Løsning, som nødvendigvis skulde blive den endelige, men for at søge Divergenspunkter saa vidt fjernet, at man kunde gaa til en Forhandling med Regeringspartierne og søge en Ordning, som alle kunde slutte sig til. Men noget saadant har ikke været muligt. Det har ingenlunde manglet paa Tilmærkelser fra vor Side, heller ikke før Rigsdagen blev indkaldt, men man har ikke reageret overfor disse Tilmærkelser. Og dog skulde man have troet, at Venstre, som jo har et ubestrideligt Tilhold indenfor Landbruget, men som ikke kan gennemføre noget alene, vilde have været virksomt for at naa et Resultat gennem et Samarbejde hurtigst muligt efter Rigsdagens Indkaldelse, thi det var egentlig den eneste Grund til, at Rigsdagen skulde være inde, efter at Valutaforholdene var bragt i Orden.

Man fortsatte for saa vidt, hvor man endte i Foraaret. Den af Folketingets Venstre drevne Politik, ganske udenom os — ganske udenom os —, mødte vel en utilsløret Utilfredshed hos Landstingsvenstre, men i væsentlig Grad kunde denne Utilfredshed ikke ændre Resultatet. Jeg vedkender mig en ikke ringe Sympati for Venstres Rigsdagsformand, men han vil ikke tage mig det ilde op, naar jeg siger, at man ogsaa kan være for veltalende, thi den, der er det, kommer meget let til at regne en godt holdt Tale for lige saa værdifuld som en godt udført Handling, og han har aabenbart — det er det andet, jeg vilde sige — meget vanskeligt ved at for-sone sig med Konsekvenserne af den Grundlovsændring, der fandt Sted i 1915 under Venstres Førerskab og med Tilslutning af de Radikale og Socialdemokraterne. Det lykkedes altsaa ikke de Personer, som var fremme, at faa nogen som helst Føling med hverandre; Fordrageligheden har ikke været tilstrækkelig stor, saa man kunde samles om et fælles Resultat. Dette beklager jeg meget.